Se întoarse spre mine și privirea-i alunecă peste impermeabil înainte de a se fixa din nou pe fața mea.

— S-a făcut, spuse.

— O să trecem acum la încoronare, am ordonat. Am pierdut cea mai mare parte a ceremoniei. Eram prea ocupat să-l supraveghez pe colonel, dar Lionel Grantham a fost încoronat sub numele de Lionel Întîiul, rege al Muraviei. Einarson și cu mine l-am feliciat amîndoi. Apoi, l-am luat deoparte pe ofițer.

— O să facem cîțiva pași, i-am spus. Și, fără prostii. Scoate-mă pe o ușă laterală.

Acum îl aveam în mînă cu sau fără armă. Trebuia să manevrez față de Grantham și de mine cu discreție — să ne omoare fără publicitate — dacă voia să nu fie de batjocura țării acest om care se lăsase despuiat, deposedat de un tron chiar în mijlocul armatei sale.

Ieșind prin spatele imobilului administrativ, ne-am înapoiat la hotelul „Republica" fără să întîlnim pe nimeni cunoscut. Toată populația era în piață. Am găsit hotelul pustiu. Am urcat cu ascensorul pînă la etajul meu și l-am escortat în cameră. Am întors clanța și, constatînd că ușa nu e închisă, i-am poruncit colonelului să intre primul. A deschis ușa și s-a oprit.

Romaine Frankl era așezată turcește pe patul meu, cosind un nasture la unul din costumele mele.

L-am împins pe Einarson în cameră și am închis ușa. Romaine Frankl l-a privit, apoi și-a coborît privirea pe arma acum vizibilă în mîna mea. Cu o dezamăgire comică, a exclamat :

— Oh ! Nu l-ai omorît încă !

Colonelul Einarson s-a încordat. Acum avea un public — un public martor al umilinței sale. Era de presupus că va reacționa. Trebuia să-l minuiesc, cu finețe, ori poate cealaltă metodă era mai bună. I-am ars o lovitură de picior în gleznă și am răcnit :

— Așează-te la colț !

S-a răsucit spre mine. I-am vîrît țeava pistolului în față zdrobindu-i buza și dinții. Cînd capul a fost aruncat înapoi, am înfundat celălalt pumn în burtă. Cu gura larg deschisă încerca să-și recapete respirația. L-am împins pînă la un scaun, în colțul camerei.

Romaine a început să rîdă și m-a amenințat cu degetul.

— Ești o brută !

— Ce pot să fac ? am protestat, mai ales ca să mă audă pentru prizonierul meu. Imediat ce-l privește cineva, se crede un erou. L-am forțat cu țeava pistolului să-l facă pe băiat rege. Dar tipul ăsta mai ține încă în mîini armata, care reprezintă adevărata putere. Dacă îl las s-o șteargă, Lionel Întîiul și cu mine sîntem buni pentru o criză de colici cu plumbi. Nu-mi face nici o plăcere să-l înghesui, dar n-am de ales. Trebuie să-l fac să înțeleagă.

— Ach ! făcu Einarson, care-și regăsise suflul.

— Gura ! am urlat, dacă nu, te trimit la podea ! M-a fulgerat cu privirea, iar eu am întrebat-o pe fată :

— Ce să fac cu el ? Aș fi încîntat să-i tai gîtul, dar plictiseala e că armata o să vrea să-l răzbune și nu țin deloc să mă trezesc în spinare cu o armată răzbunătoare.

— O să i-l dăm lui Peter, a spus, lăsînd picioarele peste marginea patului. O să știe el ce trebuie făcut.

— Unde e ?

— Sus, în apartamentul lui Grantham, își face siesta de dimineață.

Apoi a adăugat pe un ton lejer, dezinvolt, ca și cum nu s-ar fi gîndit prea serios la asta :

— Deci l-ai încoronat pe tînăr ?

— Ei bine, da ! Voiai tronul pentru Peter al tău ? Perfect. Vrem cinci milioane de dolari americani pentru abdicarea noastră. Grantham a cheltuit trei ca să finanțeze această afacere și are dreptul la despăgubiri. A fost ales legal, de către deputați. Nu beneficiază de un sprijin real din partea asta, dar poate obține de la vecini. Nu neglija acest aspect al situației. Există vreo două țări care nu sînt la milioane de kilometri și care nu vor fi decît prea mulțumite să trimită o armată ca să susțină un rege legitim în schimbul unor concesiuni potrivite. Dar Lionel Întîiul este o ființă rațională. El socotește că e mai bine pentru voi să aveți un șef de stat născut în țară. Tot ceea ce dorește este o sumă rezonabilă alocată de guvern. Cinci milioane, nu-i enorm, și va abdica mîine. Spune-i asta lui Peter al tău.

M-a ocolit pentru a evita să treacă între pistol și ținta lui, s-a înălțat în vîrful picioarelor pentru a-mi săruta urechea și a declarat :

— Tu și regele tău sînteți niște bandiți. Mă întorc într-o clipă. A ieșit.

— Zece milioane, spuse colonelul Einarson.

— Nu pot să mai am încredere, am spus. O să-mi plătești în fața unui pluton de execuție.

— Și poți avea încredere în porcul ăla de Karabajak ?

— N-are nici un motiv să ne urască.

— O să aibă cînd va afla de tine și de Romaine. Am început să rîd.

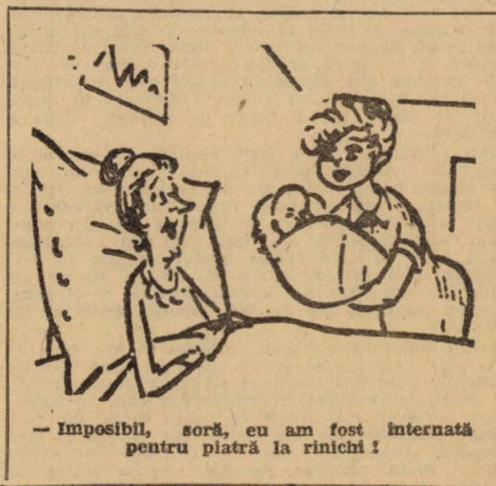
— Și de altfel, cum ar putea fi el rege ? Ach ! Ce rost are promisiunea că va plăti dacă n-are cum să și-o țină ? Să presupunem chiar că voi fi omorît. Ce va face cu armata mea ? Ach ! L-ai văzut pe porcul ăsta ? Ce fel de rege poate să fie ?

— Nu știu, i-am răspuns cu toată sinceritatea. Mi s-a spus că este un excelent ministru al Poliției în măsura în care ineficacitatea ar dăuna confortului său. Poate că va fi un bun rege pentru aceleași motive. L-am văzut o dată. E un munte umflat de grăsime, dar n-are nimic ridicol. Cîntărește o tonă, dar se deplasează fără să scîrțîie parchetul. N-aș fi îndrăznit să încerc cu el ce-am făcut cu tine.

Această insultă a atins soldatul din el : a sărit în picioare și și-a îndreptat spinarea. Mă fixa cu o privire arzătoare în timp ce buzele s-au crispat într-o linie subțire. Era pe punctul de a-mi face necazuri înainte să reușesc să scap de el.

Ușa s-a deschis și Peter Karabajak a intrat, urmat de fată. Am surîs ministrului obez. A înclinat capul, fără să-mi întoarcă surîsul. Ochii lui mici, negri și reci, se întoarseră spre Einarson.

— Guvernul, declară tînăra fată, va înmîna lui Lionel Întîiul un bon de patru milioane de dolari americani, pentru o bancă din Viena sau din

— Imposibil, soră, eu am fost internată pentru piatră la rinichi !

Atena, în schimbul abdicării sale. (Abandonă tonul oficial pentru a adăuga) N-am putut să-i scot nici o centimă în plus.

— Tu și Peter al tău nu sînteți decît niște speculanți scîrboși, m-am plîns eu. Dar acceptăm. Ne va trebui un tren special pînă la Salonic — un tren care să ne ducă dincolo de frontieră înainte ca abdicarea să intre în vigoare.

— Se poate aranja, promise ea.

— Perfect ! Acum, ca să realizăm acest program, trebuie ca Peter al tău să ia armata de la Einarson. Poate s-o facă ?

— Ach ! (Colonelul Einarson înălță capul și-și bombă pieptul puternic). Chiar asta e obligat să facă !

Bărbatul cel gras mormăi ceva cu voce somnoroasă prin barba-i galbenă. Romaine se apropie de mine și-mi puse o mînă pe braț.

— Peter vrea o convorbire particulară cu Einarson. Lasă-l... Am aprobat și i-am oferit pistolul lui Karabajak. Nu a acordat nici cea mai mică atenție nici mie, nici pistolului. Îl contempla pe ofițer cu un fel de răbdare cleioasă. Am ieșit în tovărășia fetei și am închis ușa. La piciorul scării, am prins-o de umeri.

— Pot să am încredere în Peter al tău ? am întrebat-o.

— O, dragule, ar putea domestici o duzină de Einarsoni !

— Nu vorbeam de asta. N-o să încerce să mă ducă ?

— Pentru ce te neliniștești de asta, acum ?

— Nu dă pe dinafară de amabilitate.

A început să rîdă și a întors capul ca să-mi muște în joacă una din mîini.

— Are idealuri, îmi explică. Te disprețuiește, pe tine și pe regele tău și vă consideră doi aventurieri care scot un beneficiu din necazurile țării sale. Pentru asta e așa de trufaș. Dar își va ține cuvîntul.

Poate, m-am gîndit eu, dar nu el, ci fata își dăduse cuvîntul de onoare.

— Merg s-o văd pe Majestatea Sa, am spus. Nu durează mult. Pe urmă, o să ne reîntîlnim în apartamentul meu. Ce haz avea numărul tău cu cusutul... ? Nu lipsea nici un nasture.

— Ba da, mă contrazise, căutîndu-mă prin buzunare după țigări. Am smuls unul cînd m-a anunțat unul dintre oamenii noștri că vii încoace cu Einarson. M-am gîndit c-o să-mi dea un plăcut aer casnic.

Mi-am găsit regele într-un salon auriu roșu închis al reședinței șefului de stat înconjurat de tot ceea ce Muravia număra ca ambițioși din punct de vedere social și politic. Uniformele predominau, dar o mînă de civili ajunseseră în cele din urmă pînă la el, flancați de soții și fiice. Timp de cîteva minute, a fost prea ocupat pentru a mă vedea și, prin urmare, am rămas în colțul meu examinînd adunarea, în special o tînără îmbrăcată în negru care se ținea de o parte de ceilalți, lîngă o fereastră.

Am remarcat-o mai întîi pentru că era de o frumusețe neobișnuită, și ca față și ca trup, apoi am studiat-o mai atent din cauza expresiei ochilor ei căprui, fixați pe noul rege. Dacă vreodată o ființă umană a părut o zi mîndră de alta neîndoios această ființă era fata față de Grantham. După felul în care stătea acolo, singură în fața ferestrei și-l privea, el ar fi trebuit să fie cel puțin un amestesc de Apollo, Socrate și Alexandru cel Mare, ca s-o merite. Valeska Radnikaj am presupus.

L-am observat pe tînăr. Chipul îi era plin de mîndrie, tenul aprins și din două în două secunde întorcea capul spre tînăra de lîngă fereastră, în timp ce asculta trăncăneala lingușitorilor care se înghesuiau în jurul lui. Știam că n-are nimic din formula Apollo-Socrate-Alexandru, dar reușea să facă impresia. Descoperise un colț de lume pe care-l iubea. Eram aproape dezolat că nu putea să rămînă acolo, dar regretele nu m-au împiedicat să hotărăsc că am pierdut destul timp.

Mi-am croit drum prin mulțime pînă la el. M-a recunoscut cu aceeași expresie în adîncul ochilor pe care o are cerșetorul adormit într-un parc, smuls din visele-i fermecate de lovitura de baston a unui gardian.

S-a scuzat și m-a dus de-a lungul unui coridor pînă într-o încăpere cu vitralii la geam și mobilier de birou bogat sculptat.

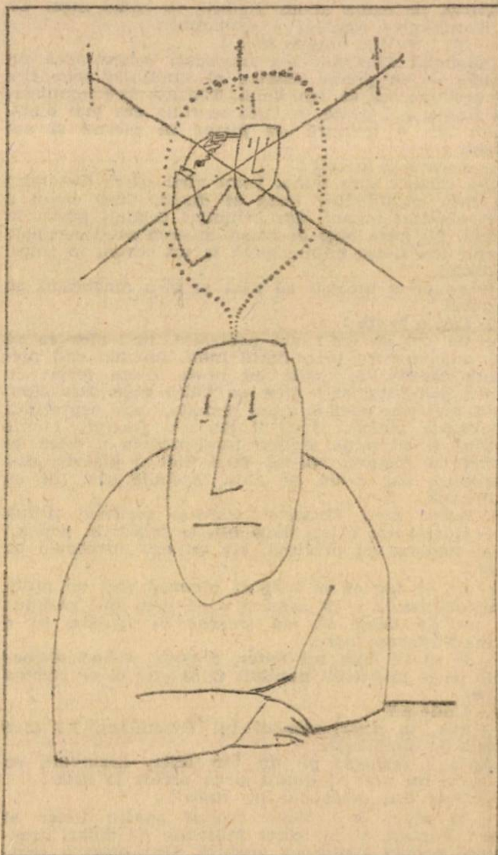
— Era cabinetul doctorului Kocio, mi-a spus. O să...

— O să fii în Grecia mîine, l-am întrerupt, brutal.

Cu sprîncenele încruntate, își privea picioarele, cu o mutră încăpățînată.

— Trebuie să știi că nu vei putea reuși, i-am explicat.

Poate îți închipui că totul o să meargă pe roate. Dacă așa stau lucrurile, este pentru că ești surd, mut și orb. Te-am pus în locul acesta cu țeava unui pistol ațintită asupra ficatului lui Einarson. Și ți-am păstrat acest loc pînă acum doar răpindu-l. Am încheiat un tîrg cu Karabajak — singurul om puternic pe care l-am întîlnit aici. El se ocupă de Einarson. Nu pot să-l mai păzesc. Karabajak va fi un rege bun, dacă vrea. Îți promite patru milioane de dolari, un tren special și un permis de liberă trecere pînă la Salonic. Pleci cu capul sus. Ai fost rege. Ai scos o țară din mîini îndoielnice pentru a o așeza în altele, care sînt bune.

Grăsanul ăsta are clasă. Şi ai un beneficiu de un milion de dolari.

— Nu. Pleacă. Voi merge pînă la capăt. Oamenii aceştia mi-au acordat încrederea şi eu...

— Dumnezeule! E refrenul bătrînului Doctor Kocio! Oamenii aceştia nu ţi-au acordat încrederea deloc! Eu ţi-am acordat-o. Te-am făcut rege, înţelegi? Te-am făcut rege ca să poţi să te întorci acasă cu fruntea sus, şi nu ca să rămîi aici să te faci de rîs! Am cumpărat ajutor cu promisiuni. Una din ele este că vei pleca în douăzeci şi patru de ore. Trebuie să ţii promisiunile pe care le-am făcut în numele tău. Oamenii ţi-au acordat încrederea, nu, zău? Le-ai fost vîrît pe gît, copilule! Şi eu m-am însărcinat cu această operaţie. Acum tot eu am să te scot de aici. Dacă se nimereşte să fie neplăcut pentru idila ta, şi dacă Valeska nu vrea alt premiu decît tronul acestei ţări liliputane...

— Ajunge. (Vocea lui îmi ajunse de la cel puţin cincisprezece metri înălţime). Vei avea abdicarea. Refuz banii. Mă vei anunţa cînd e gata trenul.

— Scrie-ţi pedeapsa imediat! i-am poruncit.

S-a dus la birou, a găsit o foaie de hîrtie şi cu o mînă fermă a scris că, părăsind Muravia, renunţă la tron şi la toate privilegiile ce decurg. A semnat documentul „Lionel Rex" şi mi l-a dat. L-am pus în buzunar şi am început pe un ton plin de compătimire.

— Înţeleg foarte bine ce simţi şi-mi pare rău că...

Mi-a întors spatele şi a ieşit din cameră. M-am înapoiat la hotel.

★

La etajul patru am ieşit din ascensor şi m-am îndreptat cu paşi de lup spre uşa camerei mele. Totul era tăcut. Am răsucit clanţa. Uşa nu era închisă şi am intrat. Vid total. Chiar hainele şi valizele dispăruseră. Am urcat la apartamentul lui Grantham.

Karabajak, Romaine, Einarson şi jumătate din efectivul poliţiei se aflau acolo.

L-am privit cu asprime pe Karabajak care, cu spatele întors spre una din ferestre, sta bine proptit pe picioarele-i de urias, uşor depărtate. Pentru ce imbecilul ăsta gras n-a avut ideea să-l ţină pe Einarson într-un colţişor liniştit unde ar fi avut posibilitatea să-l manevreze?

Romaine, cu mersul ei unduios, îşi croi drum printre poliţiştii care se aflau în picioare sau aşezaţi cam peste tot prin încăpere şi se apropie de mine.

— Ai luat toate măsurile? mă întrebă ea.

— Am abdicarea în buzunar.

— Dă-mi-o.

— Nu încă, am spus. Mai întîi, trebuie să fiu sigur că Peter al tău e tot atît de solid pe cît pare. Einarson nu pare prea strivit. Mastodontul tău ar fi trebuit să ştie că o să înflorească în faţa unui public.

— Nu se poate şti ce cloceşte Peter, spuse ea pe un ton uşor, decît că va fi ceva potrivit.

Nu eram la fel de sigur ca ea. Karabajak i-a pus o întrebare cu vocea lui tunătoare şi ea i-a dat imediat răspunsul. El emise alt muget, destinat de data asta poliţiştilor. Începură să se retragă cîte unul, cîte doi ori în grupuri.

Cînd ultimul ieşi, grăsanul scuipă cîteva cuvinţele la adresa lui Einarson prin mustaţa-i galbenă. Einarson se ridică, cu pieptul bombat, umerii drepţi, arborînd un surîs plin de siguranţă pe sub mustaţa neagră.

— Ce se întîmplă acum? am întrebat-o pe fată.

— Vino şi vei vedea, spuse ea.

Am coborît toţi patru şi am ieşit din hotel. Ploaia se oprise. În piaţă era adunată jumătate din populaţia Stefaniei. În faţa clădirii administrative şi a preşedinţiei şefului de stat, mulţimea era deosebit de deasă. Pe deasupra capetelor, se vedeau căciulile de piele de oaie ale regimentului lui Einarson, acolo unde îl lăsase.

Am fost, sau cel puţin Einarson a fost recunoscut şi aclamat cînd am traversat piaţa. Einarson şi Karabajak înaintau primii, unul lîngă altul, soldatul cu pas sigur, uriaşul cu un mers legănat. Romaine şi cu mine le veneam pe urme. Ne-am dus drept spre clădirea administrativă.

— Ce pune la cale? am întrebat iritat.

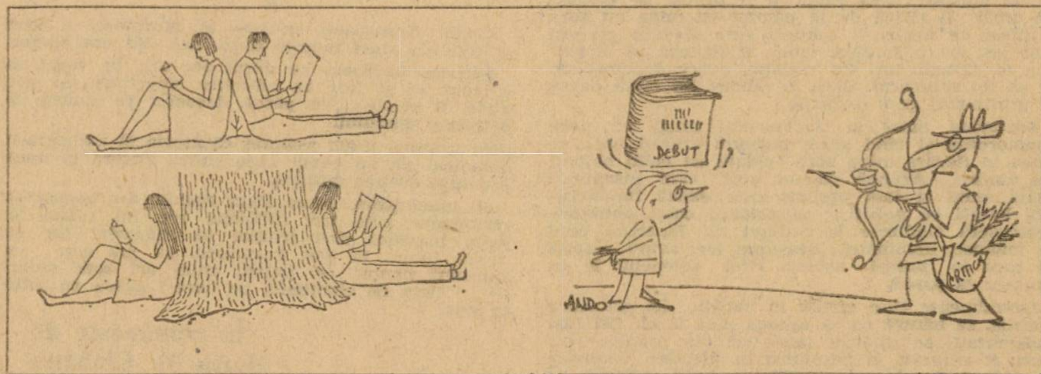
Ea m-a bătut pe braţ cu un mic surîs aţîţat şi mi-a zis:

— Aşteaptă şi vei vedea.

Am ajuns la picioarele treptelor de piatră ale clădirii administrative. Baionetele sclipeau cu o lucire rece şi neplăcută în lumina nesigură a apusului cînd soldaţii lui Einarson prezentară armele. Am urcat scara. Pe ultima treaptă, cea mai lată, Einarson şi Karabajak se întoarseră cu faţa spre soldaţii şi cetăţenii masaţi sub ei. Fata şi cu mine ne-am strecurat în spatele lor. Ea clănţănea din dinţi, degetele îmi strîngeau braţul, dar un surîs cutezător îi plutea în ochi şi pe buze.

Soldaţii adunaţi în jurul Reşedinţei şefului de stat veniră să se adauge celor care se aflau deja în faţa noastră şi împinseră mulţimea pentru a-şi face loc. Un alt detaşament sosi. Einarson ridică o mînă, rosti o duzină de cuvinte, mormăi ceva spre Karabajak şi se dădu un pas înapoi.

Karabajak luă cuvîntul, mugind fără efort cu vocea lui adormită, că putea fi auzit pînă la hotel.

Apoi, continuînd să vorbească, scoase din buzunar o hîrtie și o flutură în față. Nici vocea, nici atitudinea nu aveau nimic teatral. Ar fi putut fi în curs de a trata orice subiect neglijabil. Dar era destul să privești auditorii pentru a ști că era important.

Soldații rupseră rîndurile pentru a se apropia, fețele se congestionau, ici-colo se agita o baionetă ori țeava unei puști. În spatele lor, cetățenii se priveau cu aerul îngrozit și se îmbulzeau, unii să se apropie, alții să plece.

Karabajak continua să vorbească. Un soldat dădu la o parte pe ceilalți și începu să urce scările, urmat și de alții.

Einarson înaintă pînă la marginea ultimei trepte și întrerupse discursul mastodontului, vociferînd spre fețele înălțate cu vocea unui om obișnuit să fie ascultat.

Soldații de pe trepte dădură înapoi în dezordine. Einarson vociferă din nou. Rîndurile rupte se formară din nou, puștile amenințătoare fură puse pe pămînt : Einarson rămase o clipă tăcut, fixînd asupra trupei sale o privire furioasă, apoi începu un discurs. N-am înțeles mai mult decît îl înțelesesem pe grăsun, dar cu siguranță le făcea ascultătorilor o impresie foarte puternică. Și era incontestabil că mînia se ștergea pe fețele celor pe care îi vedeam.

Am aruncat o privire spre Romaine. Tremura și numai surîdea. L-am privit pe Karabajak. Era la fel de netemător ca muntele cu care se asemăna.

Aș fi dat mult să înțeleg despre ce era vorba. Ceea ce mi-ar fi permis să știu dacă nu e mai sănătos să-l dobor pe Einarson și să mă strecor în automobilul din spatele nostru, care părea gol. Presupuneam că hîrtia pe care Karabajak o ținea în mînă era vreo probă împotriva colonelului, probă care ațîțase soldații pînă într-atît că l-ar fi atacat dacă n-ar fi fost atît de obișnuiți să-i respecte ordinele.

În timp ce mă pierdeam în presupuneri și ipoteze, Einarson își termină discursul, se depărtă cu un pas, ținti un deget spre Karabajak și răcni un ordin.

La picioarele noastre, fețele soldaților și privirile lor piezișe reflectau șovăiala, dar patru dintre ei înaintară iute la ordinul colonelului și începură să urce treptele. Astfel, am gîndit enormul meu candidat a pierdut. Ei bine, pentru el, plutonul de execuție. Pentru mine, ușa din spate.

Apucasem pistolul în buzunar de o bună bucată de vreme. Fără să-l las, mă dădui înapoi cu un pas, ușurel, luînd fata cu mine.

— Fugi cînd am să-ți spun, murmurai eu.

— Așteaptă ! gîfîi ea. Privește.

Uriașul obez, cu privirea la fel de adormită, întinse o labă enormă și prinse încheietura mîinii pe care o întindea Einarson. Îl sili pe Einarson să se îndoaie. Lăsă mîna și îl prinse pe colonel de umăr. Îl ridică de la pămînt cu mîna cu care îl ținea de umăr. Îl scutură spre soldații grupați mai jos. Cu o singură mînă, îl scutură pe Einarson în direcția lor. Cu cealaltă, mișcă documentul. Și să fiu spînzurat, dacă în mîinile lui omul părea să atîrne mai greu ca hîrtia !

Scuturînd omul și documentul mugi cu voce somnoroasă și cînd sfîrși mugetul aruncă ceea ce ținea în fiecare mînă spre soldații cu ochii holbați de uimire. Aruncă cu un gest care însemna : „Iată omul și iată probele care există împotriva lui. Faceți ce poftiți !" Și soldații care, temători, refăcuseră rîndurile la ordinul lui Einarson cînd se înălțase, dominator, deasupra lor, avură reacția la care te puteai aștepta cînd colonelul le fu aruncat ca pradă.

Literalmente l-au sfîșiat în bucăți... Își aruncară puștile, se bătură ca să ajungă pînă la el. Cei mai îndepărtați se cățărau peste cei din primele rînduri, îi sufocau, îi zdrobeau în picioare. Înaintau și dădeau înapoi ca valurile, o haită nebună de oameni transformați în lupi, luptînd sălbatic ca să distrugă un om care, fără îndoială, muri în primele treizeci de secunde după ce căzuse la pămînt. Am îndepărtat mîna fetei pusă pe brațul meu și m-am apropiat de Karabajak.

— Muravia vă aparține, 'am spus. Nu vreau altceva decît bonul și trenul. Iată abdicarea.

Romaine îi aduse repede mesajul meu, apoi răspunsul lui Karabajak.

— Trenul este pregătit. Bonul vi se va da în momentul urcării. Doriți să vă duceți să-l căutați pe Grantham ?

— Nu. Trimiteți-l acolo. Cum voi găsi trenul ?

— Te conduc, spuse ea. Trecem prin clădire și ieșim pe o ușă laterală.

Unul dintre detectivii lui Karabajak era la volanul unei mașini, în fața hotelului. Romaine și cu mine am urcat. În cealaltă parte a pieții, tumultul era în toi.

Am rămas amîndoi tăcuți, în vreme ce mașina străbătea repede străzile care se întunecau.

După o vreme, m-a întrebat încetișor.

— Și acum, mă disprețuiești ?

— Nu. (Am întins o mînă spre ea). Dar detest haita, linșajul. Mă îngrețoșează. Îl rog doar pe Dumnezeu să am într-o zi șansa de a fi în spatele unei mitraliere cu o bandă de asta în față. N-aveam ce face cu Einarson, dar nu i-aș fi rezervat soarta asta ! În sfîrșit, ce s-a făcut, e bun făcut. Ce era cu documentul acela ?

— O scrisoare a lui Mahmud. A încredințat-o unui prieten să i-o dea lui Peter, în caz că i s-ar fi întîmplat ceva. Se pare că-l cunoștea bine pe Einarson și își pregătea răzbunarea. În acea scrisoare, el, Mahmud, mărturisea ce rol jucase în asasinarea generalului Radnjak și declara că Einarson era implicat în mod egal. Armata venera pe Radnjak iar Einarson voia să stăpînească armata.

— Peter al tău ar fi putut să se servească de ea pentru a-l izgoni pe Einarson din țară, fără să-l arunce pradă lupilor, am protestat eu.

— Peter a avut dreptate. Oricît de îngrozitor era, n-avea altceva de făcut. Totul s-a terminat și s-a încheiat pentru totdeauna și Peter are puterea. Dacă trăia Einarson fără ca armata să știe că i-a asasinat idolul, ar fi fost prea periculos. Pînă la sfîrșit, Einarson a crezut că e destul de puternic pentru a-și domina trupele, orice ar fi aflat ele. El...

— Bine, s-a sfîrșit. Și sînt foarte mulțumit că am terminat cu afacerea asta. Sărută-mă.

Mă sărută și murmură :

— Cînd va muri Peter — nu poate s-o ducă mult cu tot ce înghite — voi veni la San Francisco.

— Ești o curvuliță de cea mai autentică speță, am spus.

Lionel Grantham, ex-rege al Muraviei, a sosit la tren cu cinci minute după noi. Nu era singur.

Valeska Radnjak, cu aerul tot atît de regal ca și cum ar fi fost cu adevărat suverană nu știu unde, îl însoțea. Nu părea deosebit de amărît de pierderea tronului.

Prin urmare, n-am așteptat căsătoria ci am părăsit Salonicul pe un vapor care ridica ancora la două ore după sosirea noastră.

Și, bineînțeles, le-am lăsat bonul. Au hotărît să recupereze cele trei milioane ale lui Lionel și pe-al patrulea să-l trimită în Muravia. Iar eu m-am întors la San Francisco, să mă cert cu patronul pentru cei patru, cinci ori zece dolari de pe lista de cheltuieli, pe care-i găsea cu totul în plus.

În românește de
Maria M. Ciobanu

DETURNAREA

ROBERT FISH

Ora 5, o după-amiază de vară tîrzie, o zi călduroasă, tulbure. In depărtare, la orizont, numai o dîră palidă de nori plutea deasupra munților Tennessee, scunzi, nivelîndu-se spre vest. Atît, și avionul, un avion cu reacție 727, zburînd la aprox. 8 500 m altitudine spre valea rîului Tennessee, direcția sud, sud-vest, de la aeroportul Kennedy din New York spre New Orleans. Soarele bătea în retragere coborînd vertiginos.

Radiofonistul se strecură în cabină pe ușa îngustă, își aranjă pantalonii și-i făcu un semn afirmativ din cap căpitanului. Își reluă locul la pupitru, își puse căștile la loc și începu să gîdile butoanele. Căpitanul îl urmări o clipă și apoi privi peste umăr, afară, în jos. Soarele sclipea pe apă. Căpitanul se întinse să ia interfonul, opri muzica discretă ca să poată fi auzit, apăsă pe butonul care muta sistemul de amplificare de la bandă la microfon.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul navei. In partea dreaptă a navei, drept în jos, se află lacul Watta Bar, parte componentă a complexului TVA. Pasagerii de pe partea stîngă pot vedea ceva mai departe barajul Watta Bar și lacul Chckamanga. In depărtare, spre est, cei cu vederea foarte bună vor putea observa munții Great Smoky.

Așeză cu grijă interfonul la loc și apăsă pe buton ; se auzi din nou muzică. Aproape în aceeași clipă se aprinse un semnal pe tabloul interfonului.

— Da ?

— Căpitane, sînt Clarisse. Avem necazuri.

— Necazuri ?

— Un pasager s-a încuiat în baie cu Milly. (Vocea stewardessei se grăbi să continue pentru a nu lăsa timp să se înțeleagă greșit). Nu e vorba de o idilă, căpitane. E o deturnare.

Vocea ei care trăda efortul de a nu tremura încă mai vibra în cabina înghesuită.

Radiofonistul privea cu ochii măriți ; co-pilotul sări în picioare. Căpitanul Littlejohn îi făcu semn cu mîna să se așeze din nou.

— Unde sînt însoțitorii de zbor ?

— Unul dintre ei este aici cu mine...

— Inainte de a mi-l da, ce-i cu pasagerii ?

— Deocamdată nu știu nimic.

— Bine, s-o lăsăm așa. Dă-mi-l pe însoțitor.

Urmă o pauză scurtă, apoi în cabină se auzi o voce gravă de bărbat :

— Salut, căpitane. Se pare că tipul s-a dus spre baie, nimeni nu i-a dat nici o atenție, și cînd a ajuns acolo a scos pistolul și a forțat-o să intre cu el în baie. Am vorbit cu ea prin ușă. Deocamdată ea nu a pățit nimic, dar zice că are un pistol, un cuțit și o sticlă în care el zice că ar fi nitroglicerină. Ea a văzut-o și zice că are un conținut uleios și gălbui. (Insoțitorul de zbor își drese glasul). Ce trebuie să facem ?

— Nimic, — răspunse repede și hotărît căpitanul. Intoarce-te la locul tău. A lăsat-o pe Milly să vorbească pentru că o ține între el și ușă. Du-te și ia loc. Las-o pe Clarisse omul de legătură. Voi contacta New Orleans-ul pentru instrucțiuni.

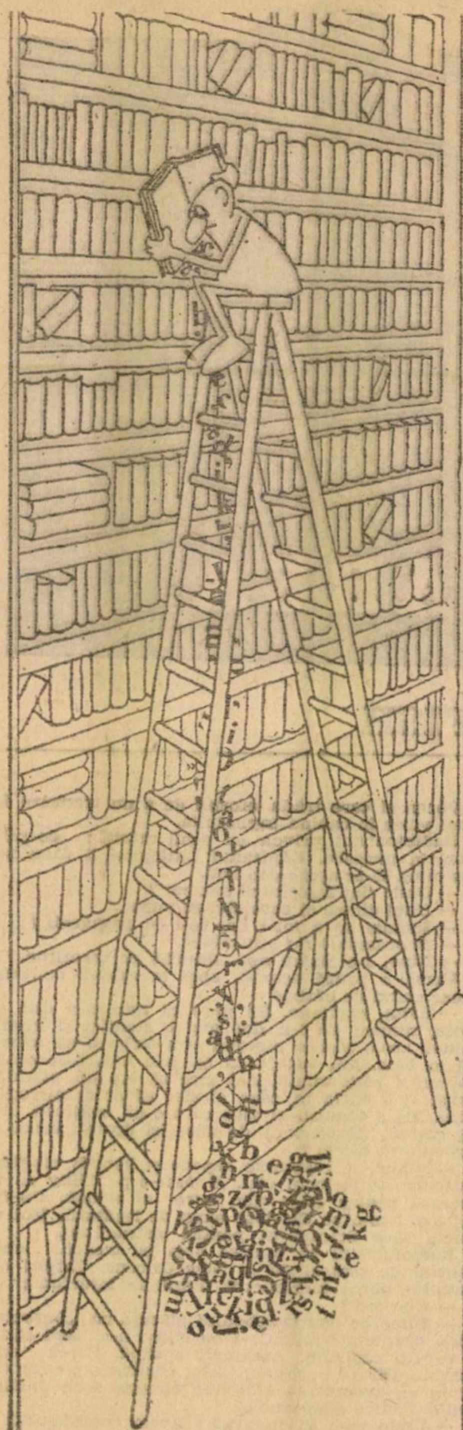
Radiofonistul se pusese deja pe treabă, chema turnul de control de la New Orleans. Chipul căpitanului părea încremenit. Vorbi la interfon :

— Clarisse ?

— Pune pe ușa lavaboului plăcuța cu „Defect". Și ține draperia trasă. Ce-i cu Milly, n-a pățit nimic ?

— Nu, căpitane. Așteptați o clipă. Parcă spune ceva... (Urmă o pauză). Alo, căpitane, spune că el vrea ca avionul să schimbe direcția spre Jacksonville. Pentru alimentare.

— Unde vrea să meargă ? Avem combustibil mai

mult decît suficient. Mai bine atrage-i atenția lui Milly să-l informeze că ăsta nu-i un 747, oricum.

— Bine, căpitane.

Ea nu mai zise apoi nimic.

— Cine este, știi ?

— Pe lista de pasageri figurează cu numele de Charles Wagner, din Hartford. Avea locul 16 C, spre culoar. L-am servit eu la prînz după ce am decolat de pe Kennedy...

— Cum arată ?

— Arată..., păi, arată ca oricare altul, cred. Vreo 35 de ani, păr destul de lung dar rar..

— Cît a băut ?

— Numai o bere. Sînt sigură că nu era beat. Ce trebuie să mai fac ?

— Nimic. Incearcă să-ți faci de lucru pe acolo, prin spate, pentru eventualitatea în care i s-ar părea cuiva suspect că stai așa de mult pe acolo. Pune plăcuța aia imediat. Și vezi, nu uita draperia. Anunță-mă dacă...

Radiofonistul se răsuci cu scaunul spre el :

— Turnul de la New Orleans. L-am interceptat.

— Alo, aici „1 mai", — spuse căpitanul în microfon. Avem un deturnător la bord.

— In ce stare ?

— S-a încuiat în baie cu una din stewardesse. E înarmat. Are mai multe arme. Se pare că are și nitroglicerină.

— Unde vrea să meargă ?

— Deocamdată numai la Jacksonville. Pentru alimentare, zice el.

— Nu închide, spuse vocea. Voi lua legătura cu superiorii mei și revin.

Căpitanul privea fix înainte ; fața lui era o mască. Ținea maneta de direcție fără ezitare. In față umbra se îndesea. Așteptarea părea fără sfîrșit, încărcată de o nemișcare apăsătoare. Apoi nemișcarea se risipi; prin radio se auzi o altă voce. Era mai sigură, mai autoritară :

— Căpitanul Littlejohn ? Aici Securitatea, New Orleans. Aveți permisiunea de a schimba direcția de zbor spre Jacksonville.

Co-pilotul deja scotocea prin mapa cu hărțile de zbor. Mîna căpitanului Littlejohn întorcea deja maneta de direcție, virînd lin. Ii veni ideea de a le da o explicație pasagerilor pentru a spulbera orice urmă de îndoială :

— Doamnelor și domnilor, — spuse el în microfon. Să dăm și celor care au locurile pe partea dreaptă posibilitatea de a vedea, măcar atît cît se poate la această oră, cum arată complexul TVA...

Continuă virajul în cerc, după care nava se îndrepta în direcția sud-est, spre întunericul din ce în ce mai dens. Vocea Securității se auzi din nou:

— Bună treabă, căpitane. In cele din urmă, bineînțeles, vor trebui să afle. Intre timp luați legătura și cu Securitatea de la Jacksonville. Au fost informați. Vom rămîne și noi în contact.

— Roger, — spuse Littlejohn privind peste umărul co-pilotului la harta de zbor.

Se auzi din nou vocea Clarissei :

— Căpitane !

Căpitanul își desprinse privirea alene de pe hartă:

— Poftim.

— Vrea bani. O răscumpărare a pasagerilor și avionului. Vrea, cînd ajungem acolo, să-i găsească. Altfel zice că o lichidează întîi pe Milly și apoi aruncă avionul în aer.

— Cît vrea ?

Clarisse își drese glasul :

— Un... un sfert de milion de dolari.

Expresia căpitanului Littlejohn nu se schimbă cîtuși de puțin. Luă interfonul :

— Securitatea din New Orleans ? Mă auziți ?

Răspunse altă voce :

— Sîntem Jacksonville. Vă interceptăm clar.

— Deturnătorul vrea un sfert de milion de dolari.

— Am auzit. Cine e ?

— Figurează ca Charles Wagner, din Hartford, Connecticut.

— Ce altceva mai vrea ?

— O secundă.

Puse microfonul deoparte temporar și apăsă pe butonul interfonului :

— Clarisse, mai vrea și altceva ?

— Da, căpitane. O groază de lucruri. Cred că i-a trebuit ceva timp să se gîndească la toate astea. Le-am notat. (Clarisse luă hîrtia ; vocea ei își schimbă deodată tonul). Îmi pare rău, domnule, dar e defect. Nu, celălalt funcționează. Da, domnule. (Reveni la tonul dinainte). Un pasager. Am pus eu plăcuța, dar, știți, unii...

— N-are nimic. Continuă !

— Bine, căpitane. Iată ce vrea. Banii într-o valiză, numai în bancnote de cel puțin 50 și cel mult 100, legați în pachete de 25 000 dolari. Vrea ca avionul să aterizeze la capătul pistei 725 la Jacksonville, cît mai departe de aeroport posibil...

— Stai, — zise căpitanul Littlejohn și vorbi în microfon : Securitatea, ați recepționat ?

— Am auzit. Continuați !

— Mai departe, Clarisse.

— Am înțeles, căpitane. Nu vrea să se apropie nimeni. Spune că pasagerii pot coborî. După aceea va ieși și el din baie. Se vor aduce banii, dar nimeni nu va intra în avion. Și mai vrea două parașute...

— Două ?

— Așa a spus. Una tip sport și una de armată. Se putea auzi vocea de la Securitate vorbind.

— Verificați rapid dacă Charles Wagner figurează la Asociația Parașutiștilor din S.U.A., s-a înțeles ?

Apoi, din nou în microfon :

— Altceva, căpitane ?

— Clarisse ?

— Asta-i tot, căpitane. Deocamdată. Spunea că va mai da instrucțiuni la sol.

— Bine.

Legătura cu interfonul fu întreruptă ; căpitanul vorbi din nou în microfon :

— Securitatea ? Să ni se elibereze culoarul de aterizare pentru pista 725 indiferent de direcția vîntului. Și ce-i cu banii pe care-i vrea ?

— Vor fi acolo. Nu știu cît timp va apuca să se bucure de ei, dar îi va primi. Ca și parașutele.

— Bun, — zise căpitanul Littlejohn. N-aș vrea s-o pierd pe Milly, ca să nu mai vorbesc de avionul plin cu pasageri.

Nu veni nici un răspuns. Microfonul fu deconectat. Toată atenția se îndreptă spre zbor. Apusul rămăsese deja în urmă, munții Smoky fuseseră învăluiți în umbre. Fu interceptată unda Knoxville-Jacksonville ; avionul vîră lin pentru a se încadra pe culoarul de zbor, îndreptîndu-se acum aproape direct spre sud. Motoarele zumzăiau monoton în benzna adîncă ; luminile din cabina de comandă scoteau în evidență tensiunea de pe fețele celor dinăuntru. În fine, apărură luminile orașului Jacksonville și conturul vag al plăjii dinspre St. Augustine. Avionul începu să piardă din înălțime. Oftind, căpitanul Littlejohn cedă maneta de comandă a navei co-pilotului care începu imediat să vorbească cu turnul de control. Căpitanul Littlejohn își asumă răspunderea de a informa pasagerii. Apăsă pe buton. Vocea lui era absolut impersonală:

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește din nou căpitanul navei. Din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile sîntem nevoiți să aterizăm pe aeroportul din Jacksonville, Florida. Un reprezentant al Companiei vă așteaptă, el vă va explica cauza întîrzierii și se va ocupa de rezolvarea tuturor problemelor de transport. Regretăm că s-a întîmplat așa. Acum vă rugăm să vă legați centurile de siguranță, să vă ridicați scaunele în poziție verticală și să nu fumați...

Și ultimul pasager părăsise deja avionul bombănind, surprins că-l așteaptă un autobuz ca să-l ducă pînă la clădirea aeroportului care se observa la mare depărtare, inconștient de faptul că, în foarte scurt timp, el și tovarășii săi de călătorie, vor fi demni de invidiat căci vor avea ce povesti prietenilor despre aventura pe care o trăiseră. Cisternele cu combustibil își vedeau de realimentare; o mașină station înlocui autobuzul care tocmai pleca și din ea coborîră doi tipi.

Unul avea într-o mînă o parașută mai mică și în cealaltă o valiză ; al doilea ducea o parașută mai voluminoasă. Urcară scările de aluminiu, își așezară bagajele pe podeaua avionului fără a intra, o salutară din cap pe Clarisse, palidă, abia îndrăzniră să-și arunce privirea în direcția lavaboului și se retraseră. Păreau oameni ai F.B.I.-ului, și chiar erau. De pe fereastra cabinei de comandă căpitanul Littlejohn îi urmări cum se urcă în mașină și pleacă. Luă interfonul :

— Clarisse ?

— Poftim, căpitane.

— Unde mergem de aici ?

— O secundă.

Urmă o pauză lungă. La sol, furtunele de alimentare erau retrase în cisterne, parcă erau niște monștri care mîncau spaghete supradimensionate. Clarisse reveni :

— Căpitane, spune să ne îndreptăm întîi spre Miami. Vrea să nu depășești viteza minimă de zbor și să nu treci de 7 000 m altitudine. Și vrea ca ușa din spate pentru pasageri să nu fie închisă pe dinafară....

Securitatea din turnul de control auzise tot. Interveni :

— Căpitane, se poate sări din avionul dumitale ?

— Din ăsta, da, — zise Littlejohn. E clar că a ales special un 727. N-ar fi putut sări dintr-un 707 sau 747. Sau se pricepe la zboruri binișor, sau a studiat serios în vederea trăsnăii ăsteia.

— Pentru un sfert de milion de dolari, — spuse pe un ton sec vocea Securității, cred că mulți ar fi gata să studieze. Sau chiar și să sară pentru prima oară în viața lor cu o parașută. Nu este înregistrat la nici un club de parașutism din cele verificate de noi.

— Dacă acesta este numele lui adevărat.

— Cum zici, dacă-i numele lui adevărat. Există vreun pericol de depresurizare la altitudinea asta cu ușa deschisă ?

— La 7 000 m, nu. Și apoi Florida nu are înălțimi. Chiar dacă noi am fi lăsat noi ușa deschisă pe dinafară tot ar fi putut să sară pe una din ușile folosite în caz de pericol.

Vocea căpitanului Littlejohn trăda încordare ; așteptarea îl enerva :

— Ei bine, ce facem ?

Pauză. Apoi se auzi iar altă voce :

— Căpitane, vă vorbește maiorul Willoughby de la Aviație. Aveți vreo propunere ?

— Da, — răspunse tărăgănat Littlejohn, cred că

am putea să ne menținem deasupra apei, în felul acesta nu va putea sări. Și astfel vă dăm răgaz să alertați cîteva avioane și să ne ajungeți din urmă pe undeva.

Co-pilotul interveni, era un băiat cu multă experiență:

— Dacă sare fără să deschidă parașuta chiar și numai 150 m și tot nu poate fi văzut noaptea.

— Cel puțin ar putea să încerce.

— Așa vom face, — spune maiorul Willoughby. Am să-ți eliberez calea ca să te menții deasupra coastei cît poți de mult ; voi îndepărta orice navă din calea dumitale, deși zbori la o înălțime mult prea mică pentru cursele comerciale atita vreme cit nu te apropii de aeroporturi. Încearcă să te menții deasupra apei pînă la Daytona, dacă poți. În cel mai rău caz pînă acolo tot te prindem din urmă. E-n regulă ?

— Excelent.

— Căpitane, — zise Clarisse cu o voce sugrumată. A început să se enerveze.

— Spune-i că decolăm imediat, — zise Littlejohn și apăsă pe butoanele care pun în mișcare motoarele.

Avionul prinse a se balansa ; zgomotul motoarelor începu să crească în intensitate și apoi porni ca din pușcă. Nava goni pe pistă, din ce în ce mai repede, și apoi se ridică ușor. Acum se înălțau aproape la verticală; luminile orașului se pierdeau în hău pe măsură ce se înălțau. Littlejohn puse din nou nava la orizontală și navigă de-a lungul coastei cam la o milă depărtare de țărm. Securitatea reluă legătura radio :

— Ce face băiatul nostru ?

— Naiba știe, — zise Littlejohn. Fără îndoială va ieși curînd din baie și va vedea că navighez deasupra apei. Atunci..., — zise el dînd din umeri; gestul îi fusese reflectat de voce. Ei, bine, atunci vom mai vedea.

— Lasă legătura radio în permanență.

— Nici o grijă.

— Căpitane...

— Da, Clarisse.

— Iese...

Littlejohn îi vorbi repede :

— Clarisse, firul interfonului trebuie să ajungă pînă la primul scaun. Vreau să te așezi și să-ți pui centura de siguranță și vreau ca Milly să facă la fel imediat ce iese. Nebunul ăsta poate să sară sau să cadă, din partea mea n-are decît, dar nu vreau ca vreuna dintre voi, fetelor, să riscați cu ușa aia deschisă. Ai auzit ?

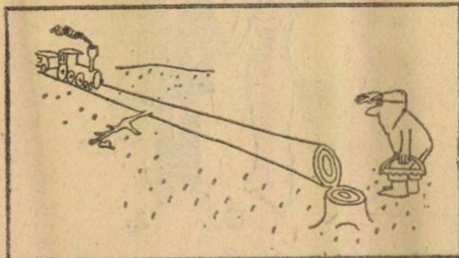
— Da, căpitane. Numai o clipă... — urmă o scurtă pauză. Mi-am pus centura, căpitane. (Timbrul vocii i se schimbă). Căpitane, au ieșit...

— Cum e Milly ?

— Albă ca o stafie, și nici nu mă mir. Milly, stai jos. Pune-ți centura... — o mică pauză, timp în care toți cei din cabină priveau cu încordare spre micul difuzor. Căpitane, se uită în jos la apă. Zice că sau te întorci imediat deasupra uscatului sau o omoară pe Milly și pe mine. C-căpitane, cr-cred că nu glumește....

— Întoarce ! — se auzi imediat vocea Securității.

— E-n regulă, oricum, — spuse maiorul Willoughby. Te-am ajuns din urmă.

Littlejohn viră instantaneu; luminile de la Crescent Beach se îngrămădeau sub ei.

— Căpitane !

— Poftim, Clarisse.

— Zice că...

— Dă-mi-l să vorbesc eu cu el !

— O clipă. (Liniște). Căpitane, nu vrea să vorbească la interfon. Dar zice să zbori la Ocala și apoi să te îndrepți direct spre sud, spre Naples, cu aceeași viteză și la aceeași înălțime ca acum. Zice că poți ieși din cabină în apropiere de Naples. Pînă atunci el nu va mai fi.

Interveni vocea Securității :

— Fă cum zice, căpitane. Nu risca. Avioanele maiorului te supraveghează îndeaproape și am anunțat poliția din toate orașele să fie în alertă, să urmărească o parașută. Nu poate ajunge departe.

— Este o mulțime de spațiu viran în Florida totuși, dar fie, cum vrei dumneata, — zise Littlejohn. Dacă-i așa, atunci de ce să nu ne eliberați drumul de la Naples la Miami, pe o înălțime rezonabilă și să nu ne rezervați și camere la hotel acolo ?

— Așa vom face.

Clarisse interveni impacientată :

— Căpitane, zice că să venim și noi în cabina de comandă înainte de a sări el, nu vrea să-l vedem...

Littlejohn suspină :

— Bine, bine, dar țineți-vă bine. Voi înclina ușor nava ca să nu lunecați spre ușă. Haideți !

Cei din cabină așteptau nerăbdători; în cele din urmă se auzi o bătaie în ușă. Se deschise și cele două stewardesse îngrozite intrară aplecate într-o parte în spațiul atît de strîmt închizînd ușa după ele. Milly era lividă după coșmarul prin care trecuse ; Clarisse încerca să o sprijine. Littlejohn le privea întrebător :

— Își va reveni, — zise Clarisse.

Littlejohn scrîșni din dinți și privi afară în jos. Priveau cu toții în jos, urmărind luminile peste care treceau, apoi nu se mai văzu nici una. Erau deasupra golfului. Littlejohn se întoarse spre copilot :

— Mike, nu vrei să te duci să vezi ? Fii atent !

— Bine, — zise co-pilotul și trecu pe lîngă stewardesse ieșind pe culoarul navei. Se duse pînă în celălalt capăt al avionului și se întoarse ținîndu-se de scaune, bălăbănindu-se.

— Nici urmă !

— L-am pierdut, — se auzi vocea dezamăgită a maiorului Willoughby.

— Vom pune noi mîna pe el, nu-ți fă griji, — promise Securitatea. Toată zona pe care ai traversat-o e înțesată cu oamenii noștri. Căpitane, e-n regulă, ai drum liber pînă la Miami. Noapte bună și succes !

— Mulțumesc, — zise Littlejohn și deconectă microfonul. Apăsă cît putu maneta de accelerație :

— Ei bine, copii, — zise el, a fost o zi grea. Hai să ne odihnim.

★

Hărțile din geanta de hărți erau stivuite într-o parte. Căpitanul Littlejohn băgă mîna în geantă :

— Cîte 50 000 fiecare, — zise căpitanul calm. Nici nu e rău pentru cîteva ore de muncă și un pic de planificare atentă. Mai ales că sînt neimpozabile.

— Eu ar trebui să capăt mai mult, — zise Milly bosumflată. 5 ore oribil de lungi înghesuită în lavaboul ăla minuscul cu un mort !

— Tu vorbești ? — zise Clarisse. Dar eu, care a trebuit să-l car și să-l arunc pe ușa aia blestemată ! Deși eram legată bine, am înnebunit de groază să nu cad din avion odată cu el.

— Iar eu a trebuit să-l omor pe bietul nenorocit, — zise radiofonistul.

Co-pilotul nu mai dădea atenție lamentărilor. El își aranja frumos partea lui în servieta diplomat :

— Charles Wagner... — zise el fără a se adresa nimănui în mod special. Un tip ghinionist care s-a dus la WC la momentul cel mai nepotrivit. Mă întreb cu ce se ocupa ?!

În românește de Ligia Ivan

estival

Luceafărul

almanah

LECȚIA DE ISTORIE ● ARGHEZI INEDIT ● CENTENAR AUREL VLAICU ● SE ISCĂLEA Z.S. ● ROMÂNIA – PĂMÎNT AL SPERANȚEI ● TRENUL DE AUR ● „O LUME DE CÎȘTIGAT" de EUGEN BARBU ● SAMURAII DE IERI ȘI DE AZI ● „MOARTE PE CREDIT" de L.F. CÉLINE ● VIKINGII LA MICROFON ● O VERSIUNE ASUPRA MORȚII LUI CHE GUEVARA ● UN ROMAN DE DRAGOSTE À LA BELLE ÉPOQUE ● NATALIA ȘI DIOSCURII ● CINE L-A UCIS PE KENNEDY ? ● ENIGME DE VACANȚĂ ● CUVINTE POTRIVITE ȘI ÎNCRUCIȘATE ● O POVESTIRE POLIȚISTĂ de DASHIELL HAMMETT

Lei 25

Fulgeră albastru pe toată linia norocului. E vară. Rostind cuvîntul, toată ființa mea respiră libelule albastre — pe ici, pe colo și cîte una verde, născută din suspinul eretic al unei dragoste pe care n-am trăit-o sau pe care-am uitat-o. Acum nu pot privi lumea decît dintr-un cireș, dintr-un măr sau din foișoarele unui stadion (al Republicii, să zicem, de-acolo orașul București apare ca un imens strigăt de cupole, chemînd tăceri lenevite, dăruind maluri de rîu cu iarbă umedă), acum un snop de grîu călătorește prin spații și picură din slavă maci roșii, purtînd pe fundul cupei o vîltoare de asfințit negru, nu durerea, nu esența ei, ci prefigurările de lumină cîntată nostalgic — și printre lanuri de grîu, sparte de floarea soarelui, trece spre zarea munților un docar, și noi toți sîntem în el, ne depărtăm, în trapul calului, printr-o sută de zile culese cu mîna din izvoarele lunii. Plopii ne iau urma și o vînd mării în vad la Neptun, dar noi mergem într-o ureche, închidem necazurile în jumătăți de pepene galben și cînd se lasă noaptea, ca o fulgerare de mistere, inima așteaptă un țipăt de pasăre sau de fericire, dincolo de rîu, pe vale sau dincolo de val, în munții mării. O bucurie, o poveste... Vara.

Fănuș Neagu